

DECIZIA nr. 388/2017
privind soluționarea contestației formulate de
domnul .X.
înregistrată la D.G.R.F.P.Bucuresti sub nr. x/2017

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București prin Serviciul soluționare contestații 1 a fost sesizată de către Administrația Județeană a Finanțelor Publice Ilfov prin adresa nr. X/2017, înregistrată la D.G.R.F.P.B. sub nr. x/2017, cu privire la contestația depusă de domnul .X., **CNP-x**, cu domiciliul în x, reprezentată convențional prin avocat .Y., conform împuternicirii avocațiale existentă în original la dosarul cauzei, având domiciliul ales pentru comunicarea actelor de procedură în x.

Obiectul contestației înregistrate la registratura organului fiscal sub nr. X/2017 îl constituie Decizia de impunere privind taxa pe valoarea adăugată și alte obligații fiscale stabilite de inspectia fiscală pentru persoane fizice, care realizează venituri impozabile din activități economice nedeclarate organelor fiscale nr. x/2017, emisă în baza Raportului de inspectie fiscală nr. x/2017, **comunicate prin remitere sub semnatura la data de x/2017**, prin care organele fiscale din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice Ilfov au stabilit în sarcina contribuabilului obligații fiscale de plată în suma totală de x lei, astfel:

- x lei - TVA;
- x lei - dobânzi/majorări de întârziere;
- x lei - penalități de întârziere.

În raport de data comunicării sub semnatura a actului administrativ fiscal contestat, respectiv x/2017, așa cum reiese din adresa nr. X/2017, anexată la dosarul cauzei, contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art. 270 alin.(1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare fiind înregistrată la Administrația Județeană a Finanțelor Publice Ilfov la data de x/2017.

Constatând că, în speță, sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 268 alin. (1), art. 269, art. 270 alin. (1) și art. 272 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București este învestită să soluționeze contestația formulată de **domnul .X..**

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei rezulta următoarele:

I. Prin contestația formulată, domnul .X. solicită anularea Deciziei de impunere privind taxa pe valoarea adăugată și alte obligații fiscale stabilite de inspectia fiscală pentru persoane fizice, care realizează venituri impozabile din activități economice nedeclarate organelor fiscale nr. x/2017, emisă în baza Raportului de inspectie fiscală nr. x/2017.

În susținerea contestației, contribuabilul aduce următoarele argumente:

1. *Nelegalitatea începerii inspectiei fiscale raportat la data comunicării avizului de inspectie fiscală.*

Contestatarul invoca faptul ca organul de inspectie fiscala este obligat sa comunice contribuabilului avizul de incepere a inspectiei fiscale cu respectarea termenului de 15 zile prevazut de art. 102 alin. (1) lit. b) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare. Avizul de inspectie fiscala se considera comunicat la data de x/2014, la 15 zile de la data publicarii anuntului colectiv nr. X/2014.

Domnul .X. mentioneaza ca, in conditiile in care data comunicarii se considera data de x/2014, data inceperii inspectiei fiscale nu poate fi anterioara acestei date, cel mai devreme inspectia fiscala putand incepe la data de x/2014.

Contribuabilul solicita anularea actului administrativ fiscal potrivit dispozitiilor art. 175 alin. (1) Cod procedura civila, intrucat inspectia fiscala s-a desfasurat initial in perioada x/2013-x/2014, anterior comunicarii avizului.

2. Nulitatea actului in ceea ce priveste reluarea inspectiei fiscale, reluare dispusa conform adresei nr. X/2016, comunicata contribuabilului sub semnatura la data de x/2016.

Contestatarul subliniaza faptul ca si in cazul reluarii inspectiei fiscale trebuie respectat termenul de 15 zile de la data comunicarii avizului de inspectie fiscala.

3. Prescriptia dreptului de stabilire a obligatiilor fiscale si accesorii aferente anului 2008.

Domnul .X. arata ca, daca se ia in calcul ca data de incepere a inspectiei fiscale data de x/2014, tranzactiile imobiliare aferente anului 2008 nu pot face obiectul inspectiei fiscale, invocand prevederile art. 91 alin. (1) Cod procedura fiscala.

4. Nerespectarea termenului de 3 luni ca perioada de desfasurare a inspectiei fiscale.

Inspectia fiscala s-a desfasurat in perioada x/2013-x/2014 si in perioada x/2016-x/2016, contribuabilul concluzionand ca inspectia fiscala reala a avut loc pe o perioada de 122 de zile, cu nerespectarea termenului de 3 luni stabilit de dispozitiile art. 104 alin. (1) Cod de procedura fiscala.

5. Suspendarea inspectiei fiscale pe o perioada de 32 de luni, fara motive justificate.

Contestatarul invoca faptul ca mentinerea suspendarii inspectiei fiscale dupa data de x/2014, data comunicarii ultimelor relatii de la biroul notarial, este o masura nejustificata, de natura a aduce grave prejudicii contribuabilului, in conditiile in care dobanzile si penalitatile au fost calculate pentru toata aceasta perioada.

Față de cele invocate, contestatarul solicită admiterea contestatiei si anularea Deciziei de impunere privind taxa pe valoarea adaugata si alte obligatii fiscale stabilite de inspectia fiscala pentru persoane fizice, care realizeaza venituri impozabile din activitati economice nedeclarate organelor fiscale nr. x/2017 si a Raportului de inspectie fiscala nr. x/2017.

II. Organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice Ilfov au efectuat o inspecție fiscală parțială la domnul .X., obiectul controlului fiind stabilirea regimului TVA aplicabil operațiunilor imobiliare, care s-a desfășurat în perioada x/2013-x/2014 și în perioada x/2016-x/2016.

Urmare constătarilor din Raportul de inspecție fiscală nr. x/2017 organul fiscal a emis Decizia de impunere privind taxa pe valoarea adăugată și alte obligații fiscale stabilite de inspecția fiscală pentru persoane fizice, care realizează venituri impozabile din activități economice nedeclarate organelor fiscale nr. x/2017 prin care s-au stabilit obligații fiscale de plată în suma totală de **x lei**, astfel:

- x lei - TVA;
- x lei - dobânzi/majorări de întârziere;
- x lei - penalități de întârziere.

Organele de inspecție fiscală au constatat că domnul .X. a efectuat în perioada x/2008-x/2012 tranzacții imobiliare constând în vânzarea de terenuri intravilane curți-construcții, activitate definită ca activitate economică cu caracter de continuitate, pentru care avea obligația colectării TVA pentru veniturile încasate. Astfel, organele de inspecție fiscală au procedat la stabilirea sumei de x lei, reprezentând TVA de plată, calculată conform procedurii sutei marite, la care s-au calculat accesorii în suma de x lei.

Contestatarul avea obligația să solicite înregistrarea ca persoană impozabilă în scopuri de TVA până la data de 10.06.2008, deoarece plafonul de scutire de 35.000 euro, respectiv 119.000 lei, a fost depășit prin contractul de vânzare-cumpărare nr. X/2008.

Având în vedere cele menționate, contestatarul avea obligația să aplice TVA la tranzacțiile cu terenurile intravilane începând cu data de 01.07.2008 și să îndeplinească toate obligațiile ce decurg din această calitate.

III. Luând în considerare constatările organelor de inspecție fiscală, motivele prezentate de societate, documentele existente la dosarul cauzei precum și actele normative în vigoare în perioada verificată, invocate de contestatar și organele de inspecție fiscală, se reține:

3.1. Aspecte procedurale

1. Referitor la invocarea nelegalității începerii inspecției fiscale, precum și a reluării inspecției fiscale raportat la data comunicării avizului de inspecție fiscală, organul de soluționare a contestației reține următoarele:

Potrivit doctrinei, se reține că nulitatea constituie sancțiunea care lovește orice act juridic săvârșit fără respectarea dispozițiilor prevăzute de lege pentru validitatea sa iar, în speță, actul administrativ fiscal contestat conține elementele a căror lipsă ar fi determinat nulitatea sa, acestea fiind prevăzute în mod explicit și limitativ la art. 49 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările ulterioare, unde se precizează :

“Art. 49-(1) Actul administrativ fiscal este nul în oricare din următoarele situații:

a) este emis cu încălcarea prevederilor legale privind competența;

b) nu cuprinde unul dintre elementele acestuia referitoare la numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite a organului fiscal, numele și prenumele ori denumirea contribuabilului/plătitorului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite a organului fiscal, cu excepția prevăzută la art. 46 alin. (6), precum și organul fiscal emitent;

c) este afectat de o gravă și evidentă eroare. Actul administrativ fiscal este afectat de o gravă și evidentă eroare atunci când cauzele care au stat la baza emiterii acestuia sunt atât de viciate încât, dacă acestea ar fi fost înlăturate anterior sau concomitent emiterii actului, ar fi determinat neemiterea sa.”

Mai mult, potrivit doctrinei, se reține că trăsăturile generale ale nulității sunt nesocotirea dispozițiilor legale privitoare la elementele imperative pe care trebuie să le conțină actul administrativ fiscal, producerea unei vătămări precum și ca respectiva vătămare să nu poată fi înlăturată în alt mod decât prin anularea actului, astfel încât se desprinde concluzia că sancțiunea nulității intervine ca o ultimă rațiune, numai în măsura îndeplinirii cumulate a condițiilor mai sus prezentate.

Astfel, o atare vătămare nu poate fi reținută în cauză, elementul invocat de petent, respectiv faptul ca nu s-a respectat termenul de 15 zile prevăzut de art. 102 alin. (1) lit. b) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare nu poate fi luat în considerare întrucât, anterior începerii inspecției fiscale, domnul .X. a făcut obiectul unui control inopinat, încheindu-se procesul verbal de control inopinat nr. X/2013 prin care a fost propus să facă obiectul unei inspecții fiscale. Cu ocazia controlului inopinat s-a constatat că domnul .X. a efectuat în perioada 2008-2012 tranzacții imobiliare cu caracter de continuitate, fapt pentru care datorează TVA ca urmare a depășirii plafonului de scutire prevăzut de art. 153 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare.

În cauză devin aplicabile prevederile art. 102 alin. (3) din O.G. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

“Art. 102 Comunicarea avizului de inspecție fiscală
(...) ”

(3) Avizul de inspecție fiscală se comunică la începerea inspecției fiscale în următoarele situații:

a) în cazul efectuării unei inspecții fiscale la un contribuabil aflat în procedura de insolvență;

b) în cazul în care, ca urmare a unui control inopinat sau încrucișat, se impune începerea imediată a inspecției fiscale;

c) pentru extinderea inspecției fiscale la perioade, impozite, taxe și contribuții, altele decât cele cuprinse în avizul de inspecție fiscală.”

Conform prevederilor legale mai sus citate, rezulta că domnul .X., făcând obiectul unui control inopinat anterior, în urma caruia organele fiscale au constatat că se impune

inceperea imediata a inspectiei fiscale, nu mai exista obligativitatea emiterii avizului de inspectie fiscala cu 15 zile inainte de inceperea inspectiei fiscale.

Pe cale de consecinta, organele de inspectie fiscala au emis Avizul de inspectie fiscala nr. X/2013 care a fost transmis prin posta la domiciliul contribuabilului, dar a fost returnat de catre Posta Romana cu mentiunea "lipsa domiciliu-expirat termen de pastrare.

Ulterior, Avizul de inspectie fiscala nr. X/2013 a fost publicat pe site-ul ANAF si afisat la sediul A.J.F.P. Ilfov, in conformitate cu prevederile art. 44 alin. (4) si (5) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata cu modificarile si completarile ulterioare.

Odata cu incetarea motivelor care au generat suspendarea inspectiei fiscale, la data de x/2016, a fost reluata inspectia fiscala conform adresei nr. IF-AOF_ 0003873/17.11.2016, comunicata contribuabilului sub semnatura in data de x/2016.

Având în vedere cele de mai sus, se reține că au fost respectate prevederile legale privind realizarea inspectiei fiscale, astfel încât va fi respinsă excepția ridicată de contribuabil.

2. Referitor la invocarea prescriptiei dreptului organului fiscal de a stabili obligatii fiscale pentru anul 2008, se retin urmatoarele:

In conformitatea cu prevederile art. 91 alin. (1) si (2) din O.G. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicat, cu modificarile si completarile ulterioare:

"Art. 91-(1) Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23, dacă legea nu dispune altfel."

iar la art. 92 alin. (2) lit. b din acelasi act normativ se prevede:

"Art. 92-(2) Termenele de prescripție prevăzute la art. 91 se suspendă:

(...)

b) pe perioada cuprinsă între data începerii inspecției fiscale și data emiterii deciziei de impunere ca urmare a efectuării inspecției fiscale;"

Fata de prevederile legale mai sus mentionate, se retine ca dreptul organului fiscal de a stabili obligatii fiscale se prescrie in termen de 5 ani, termen care incepe sa curga de la data de 01 ianuarie a anului urmator celui in care s-a nascut creanta fiscala. Totodata, termenul de prescriptie se suspenda pe perioada cuprinsa intre data inceperii inspectiei fiscale si data emiterii deciziei de impunere ca urmare a efectuarii inspectiei fiscale.

Avand in vedere prevederile legale, conform documentelor aflate la dosar, se retine ca intre data inceperii inspectiei fiscale, respectiv x/2013 si data emiterii deciziei de impunere, respectiv x/2017, termenul de prescriptie a fost suspendat.

Pentru anul 2008, termenul de prescriptie a dreptului organului fiscal de a stabili obligatii fiscale a inceput la data de 01.01.2009 si s-a implinit la data de 01.01.2014, ulterior datei de incepere a inspectiei fiscale, respectiv x/2013, conform Avizului de inspectie fiscala nr. X/2013.

Astfel, se constata ca termenul de prescriptie aferent tranzactiilor efectuate de contestatar in anul 2008 nu era implinit la data inceperii inspectiei fiscale, fapt pentru care argumentul persoanei fizice .X. nu poate fi retinut.

3. Referitor la sustinerea contestatarului potrivit careia inspectia fiscala s-a desfasurat in perioada x/2013-x/2014, fiind depasita perioada legala pentru desfasurarea acesteia, fapt pentru care actele emise cu incalcarea termenului sunt nule, se retine ca termenul de 3 luni privind durata efectuării unei inspectii fiscale prevazut de art. 104 alin. (1) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare, nu este un termen de decadere, acesta avand ca scop minima afectare a activitatii contribuabilului, iar depasirea lui nu este sanctionata cu nulitatea deciziei de impunere emisa in urma inspectiei fiscale efectuate, in lipsa unei dispozitii legale exprese in acest sens.

Se retine ca potrivit prevederilor art. 104 alin. (1) si (3) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare, in viitoare la data initierii inspectiei fiscale:

“Art. 104-(1) Durata efectuării inspectiei fiscale este stabilită de organele de inspectie fiscală sau, după caz, de compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale, în funcție de obiectivele inspectiei, și nu poate fi mai mare de 3 luni.

(...)

(3) Perioadele în care derularea inspectiei fiscale este suspendată nu sunt incluse în calculul duratei acesteia, conform prevederilor alin. (1) și (2).”

Din analiza prevederilor legale, mai sus explicitate, se retine ca inspectia fiscala nu poate fi mai mare de 3 luni, iar perioada in care inspectia fiscala este suspendata nu este inclusa in calculul acesteia.

De asemenea, potrivit doctrinei, trasaturile generale ale nulitatii sunt nesocotirea dispozitiilor legale privitoare la elementele imperative pe care trebuie sa le contina actul administrativ fiscal, producerea unei vatamari precum si ca respectiva vatamare nu poate fi inlaturata in alt mod decat prin anularea actului, astfel incat se desprinde concluzia ca sanctiunea nulitatii intervine ca o ultima ratiune, numai in masura indeplinirii cumulate a conditiilor mai sus prezentate, iar in speta, o atare vatamare nu a fost provocata contestatarului. In acest sens, s-a pronuntat si Curtea de Apel Bucuresti prin Sentinta civila nr. 1356/2014, ramasa definitiva prin nerecurare.

Incidente spetei ii sunt si considerentele Curtii de Apel Bucuresti din Sentinta civila nr. 1356/30.04.2014, pronuntata in Dosar nr. 6657/2/2012, ramasa definitiva, care constata ca neintemeiate criticile reclamantei cu privire la nulitatea deciziei de impunere pentru

neregularitatea procedurii de desfasurare a inspectiei fiscale, respectiv depasirea termenului de definitivare a inspectiei fiscale.

Organul de solutionare a contestatiei retine ca, in cazul in care termenul de desfasurare a inspectiei fiscale a fost depasit, acesta **este un termen de recomandare**, avand in vedere ca nu este prevazuta nicio sanctiune pentru nerespectarea lui.

Fiind un termen de recomandare si nu unul sanctionator, de decadere, nerespectarea acestuia nu poate determina decaderea organelor de inspectie fiscala din dreptul de a finaliza inspectia fiscala.

Din documentele existente la dosarul cauzei reiese ca inspectia fiscala a fost suspendata in perioada x/2014-x/2016, conform prevederilor art. 2 lit. k) din OPANAF nr. 467/2013 pentru efectuarea unor cercetari specifice in vederea stabilirii realitatii tranzactiilor efectuate in perioada 2008-2012 si identificarea tuturor veniturilor obtinute din tranzactiile imobiliare.

“Art. 2. - Inspectia fiscală poate fi suspendată când este îndeplinită una din următoarele condiții, ori de câte ori sunt motive justificate și numai dacă apariția acesteia nu permite finalizarea inspectiei fiscale, astfel:

(...)

k) pentru solicitarea de informații sau documente de la alte instituții sau terți, în legătură cu obiectul inspectiei fiscale, ori pentru finalizarea altor acțiuni de control la același contribuabil care pot influența rezultatele inspectiei fiscale în curs”

Argumentul contestatarei privind calcularea unor accesorii in quantum mai mare decat cel care ar fi fost datorat in masura in care durata inspectiei fiscale nu ar fi depasit limita maxima impusa de lege, nu poate fi retinut in solutionarea favorabila a cauzei, intrucat accesoriile aferente unui debit reprezinta o sanctiune pentru neplata debitului, constituit din sume care au stat necuvenit la dispozitia contribuabilului, bugetul de stat fiind prejudiciat prin neincasarea creantei cuvenite.

Mai mult, nici argumentul domnului .X. referitor la nerespectarea termenului maxim prevazut de lege pentru efectuarea inspectiei fiscale nu poate fi retinut in solutionarea favorabila a cauzei.

3.2 Referitor la obligatiile fiscale in suma totala de x lei stabilite de organele de inspectie fiscala

Cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București prin Serviciul soluționare contestații 1 se poate investi cu soluționarea pe fond a contestației, în condițiile în care contestatarul nu precizează motivele de fapt și de drept pe care își întemeiază contestația și din care să rezulte o altă situație de fapt decât cea constatată de organele de inspectie fiscală.

In fapt, prin Decizia de impunere privind taxa pe valoarea adaugata si alte obligatii fiscale stabilite de inspectia fiscala pentru persoane fizice, care realizeaza venituri impozabile din activitati economice nedeclarate organelor fiscale nr. x/2017, organele de

inspectie fiscala au stabilit in sarcina domnului .X. obligatii fiscale de plata in suma totala de **x lei**, astfel:

- x lei - TVA;
- x lei - dobanzi/majorari de intarziere;
- x lei - penalitati de intarziere.

Desi domnul .X. contesta un totalitate obligatiile fiscale reprezentand TVA si accesorii aferente stabilite prin Decizia de impunere privind taxa pe valoarea adaugata si alte obligatii fiscale stabilite de inspectia fiscala pentru persoane fizice, care realizeaza venituri impozabile din activitati economice nedeclarate organelor fiscale nr. x/2017, prin contestatia formulata nu prezinta argumente de fapt si de drept in sustinerea acesteia cu privire la fondul cauzei prin care sa combata prevederile legale pe care organele de inspectie fiscala si-au intemeiat impunerea si nici nu intelege sa depuna documente in sustinerea propriei cauze.

In drept, speței îi sunt aplicabile prevederile art. 269 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, care stipulează :

„Art. 269 Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

- a) datele de identificare a contestatorului;**
- b) obiectul contestației;**
- c) motivele de fapt și de drept;**
- d) dovezile pe care se întemeiază;[...].”**

De asemenea, la art.279 alin.1 din același act normativ este prevăzut:

“Art. 279 Soluții asupra contestației

(1) Prin decizie contestația poate fi admisă, în totalitate sau în parte, ori respinsă.”

Aceste prevederi se coroborează cu cele al pct. 11.1 lit. b) din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care precizează:

„11.1. Contestația poate fi respinsă ca:

[...] b) nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației;”

precum și cu cele ale pct. 2.5 din același act normativ potrivit căruia:

„2.5. Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv.”

Față de prevederile legale citate mai sus, se reține că în contestație, contribuabilul trebuie să menționeze atât motivele de fapt cât și de drept, precum și dovezile pe care se întemeiază acestea, în caz contrar contestația urmând a fi respinsă ca nemotivată.

Având în vedere documentele existente la dosarul contestației, precum și prevederile legale invocate, se reține că domnul .X., prin contestația formulată nu a înțeles să-și motiveze în fapt și în drept contestația, respectiv nu a invocat niciun articol de lege și nu a

adus niciun argument de natură fiscală prin care să combata constatările organelor de inspecție fiscală, nedepunând niciun document în susținerea celor afirmate.

Incidente speței sunt și prevederile art. 276 alin. 1 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, care stipulează:

“Art. 276 Soluționarea contestației

(1) *În soluționarea contestației organul competent verifică motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport cu susținerile părților, cu dispozițiile legale invocate de acestea și cu documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.”*

Se reține, de asemenea, că potrivit doctrinei juridice, încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „actor incumbit probatio”, principiul fiind consfințit de art. 249 „cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege” și art. 250 „dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrisuri [...]” din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Aceste prevederi se coroborează cu cele stipulate la art.73 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

“Art. 73 Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) *Contribuabilul/Plătitorul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.”*

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatarul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, constatarea care se impune, una naturală și de o implacabilă logică juridică, este aceea că sarcina probei revine contestatarului.

Se reține totodată, că sarcina probei nu implică un drept al contestatarului, ci un imperativ al interesului personal al celui care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Se reține că domnul .X. nu a depus motivarea contestației în termenul de 45 de zile prevăzut de art. 270 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, în raport de comunicarea actelor administrative fiscale și că nu a înțeles să depună nici documente din care să reiasă o altă situație de fapt decât cea constatată de organele de inspecție fiscală și raportat la prevederea expresă a legiuitorului potrivit căreia motivarea contestației se face cu respectarea dispozițiilor privind termenul de depunere a contestațiilor sub sancțiunea decaderii.

Pe cale de consecință, cu privire la suma totală de x lei reprezentând TVA și accesorii aferente, având în vedere că domnul .X. nu aduce motivații pe fondul cauzei bazate pe documente justificative și argumente privind starea de fapt și de drept, prin care să combata constatările organelor de inspecție fiscală și din care să rezulte o situație contrară față de cea constatată de organele de inspecție fiscală, se va respinge contestația,

pentru acest capat de cerere ca nemotivata in baza art. 279 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscala, cu modificarile si completarile ulterioare.

Pentru considerentele arătate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor art. 49, art. 73, art. 269, art. 276 si art. 279 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscala, cu completarile si modificarile ulterioare, art. 91, art. 92, art. 102 si art. 104 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare, art. 2 lit. k) din OPANAF nr. 467/2013, pct. 2.5 si pct. 11.1 lit. b) din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală

DECIDE :

1. Respinge ca neintemeiata contestatia formulata de domnul **.X.** privind aspectele procedurale invocate in emiterea Deciziei de impunere privind taxa pe valoarea adaugata si alte obligatii fiscale stabilite de inspectia fiscala pentru persoane fizice, care realizeaza venituri impozabile din activitati economice nedeclarate organelor fiscale nr. x/2017;

2. Respinge ca nemotivata contestatia formulata de domnul **.X.** împotriva Decizia de impunere privind taxa pe valoarea adaugata si alte obligatii fiscale stabilite de inspectia fiscala pentru persoane fizice, care realizeaza venituri impozabile din activitati economice nedeclarate organelor fiscale nr. x/2017, emisa in baza Raportului de inspectie fiscala nr. x/2017 de Administratia Judeteană a Finantelor Publice Ilfov, pentru **TVA în suma de x lei si accesorii aferente în suma de x lei.**

Prezenta decizie poate fi atacata la Tribunalul Ilfov sau Tribunalul Bucuresti în termen de 6 luni de la data comunicării, conform prevederilor legale.